

[Ib Thyregod.]

lige opfattelser, idet de, som går ind for udlevering af disse håndskrifter, naturligvis ikke ønsker at medvirke til dette ændringsforslag, medens andre, så vidt jeg forstår, ønsker at undlade at stemme om ændringsforslaget.

Poul Møller: Efter at betænkningen er afgivet, har 1.178 borgere her i landet, historikere, humanister, videnskabsmænd og andre, fremlagt deres protester imod dette lovforslag. Jeg har foranlediget, at deres navne er blevet gjort bekendt for folketinget, og at de ikke bare ligger i en postkortsamling inde i folketingssekretariatet, fordi jeg synes, det er ganske ekstraordinært og betegnende for situationen, at vi her står over for protester fra mennesker, der bestemt ikke hører til den gamle garde af protestanter og underskrivere, som vi så tit møder her i folketinget; det er rolige, højt ansete borgere, der alle har berøring med det spørgsmål, vi drøfter, der alle i deres studium eller i deres videnskab har haft føling med håndskrifterne og deres betydning. Jeg tror derfor, det høje folketing bør prøve på at sætte sig ind i disse menneskers tanker om dette forslag.

Der fremgår ikke af betænkningen andet, end at de har afleveret en protest, men det fremgår ikke af betænkningen, hvad protestens ordlyd er, og jeg tillader mig derfor med den højtærede formands tilladelse at citere den.

De hæfter sig ved, at den udlevering, der er bebudet, vil

„1. lægge urimelige hindringer i vejen for det forskerarbejde, som er blevet stedse stærkere udbygget i de seneste år, et forskerarbejde, som må anses for et internationalt anliggende — ikke blot et dansk-islandsk eller nordisk;

2. væsentligt mindske eller måske standse den vellykkede udbygning af det institut i København, som er blevet det naturlige centrum for den oldislandske forskning over hele verden, og hvor der nu står et overordentlig velorganiseret teknisk apparat til rådighed til tydning af de vanskeligt tilgængelige tekster og til konservering af de mange medtagne papir- og pergamenthåndskrifter;

3. stride mod hidtil gældende prin-

cipper i moderne arkiv- og museums-væsen og skabe et præcedens, som i sig selv vil medføre, at nye krav på andre samlinger både her og i andre nordiske lande kan ventes rejst, når man i foreliggende tilfælde afstår fra sin juridiske ejendomsret til håndskrifterne i Den arnamagnæanske Stiftelses besiddelse; og

4. skabe præcedens for ekspropriation af testamentarisk oprettede stiftelsers ejendom.“

Det er det, disse 1.178 fagkyndige har skrevet under på.

Derudover har vi fået, som det fremgår af betænkningens bilag, side 40, en ganske usædvanlig protest mod dette forslag, nemlig fra Det kongelige danske Videnskaberne Selskab.

Jeg erindrer ikke, at Det kongelige Videnskaberne Selskab på noget tidspunkt tidligere i folketingets historie har grebet til det skridt enstemmigt at henvende sig til folketinget med anmodning om at lade være med at gennemføre et forslag. Videnskaberne Selskab siger her:

„Studiet af de islandske håndskrifter har siden Arni Magnussons dage indtaget en særstilling i dansk humanistisk videnskab.“

Det beklager

„den afbrydelse i et frugtbart videnskabeligt arbejde, som en udlevering af en væsentlig og for forskningen betydningsfuld del af de islandske håndskrifter vil medføre, og opfordrer indstændigt regering og folketing til at søge en anden løsning.“

Vi har på side 41 i bilagsmaterialet en protest fra Det nordiske Oldskriftselskab, underskrevet af nationalmuseets direktør, direktør Glob.

Se, disse protester af usædvanlig karakter over for folketinget fortæller os noget om den usædvanlige sag, vi her har med at gøre.

Jeg henstillede til det høje ting ved lovforslagets første behandling, at vi lyttede til videnskabsmændenes ord til os, til historikernes, til filologernes, til de sagskyndiges ord til os og prøvede på også at lade dem indgå i vore overvejelser. Det er ikke sket. De, der oplevede første behandling i oktober måned, havde vel en forventning om, at denne forhandling ville åbne for nye muligheder til en frugtbar